

Pligt i saa Henseende. Men man kunde spørge, om Loven da ikke paalægger Thinget en Pligt til alligevel at bevilge Pengene. Der er imidlertid ikke nogen Lov om disse Befæstningsanlæg og Gendarmer, der er kun provisoriske Love. Jeg skal nu ikke komme ind paa Fortiden, men som sagt stadig betone, at det er Fremtiden, det gjælder om, men saa siger jeg da, at det maa og kan ikke være Andet, end at disse Love ere ulovlige. Jeg skal heller ikke komme ind paa juridiske Spidsfindigheder og Fortolkninger, men jeg skal kun sige lige frem fra et almindeligt Standpunkt, at den almindelige Retsbevidsthed gaar i Retning af, at provisoriske Love, i alt Fald saaledes, som Regjeringen nu vedblivende opretholder dem Nar ud og Nar ind paa Trods af Folkethinget, ere ulovlige. Men at saadanne ulovlige Love skulle kunne paalægge Thinget en Pligt til for Fremtiden at bevilge Penge til Foranstaltninger, der ere foretagne i Henhold til dem, det tror jeg ikke, man kan sige. Derjom Folkethinget bevilgede disse Penge, var det en udtrykkelig Godkjendelse af de provisoriske Foranstaltninger, en aldeles bestemt, gyldig Godkjendelse af dem, idet man saa ogsaa godkjendte dem for Fremtiden, ikke alene sagde, at vi ville lade det staa, som er gjort, men ogsaa sagde, at Folkethinget skulde ydmyges til at godkjende Provisorierne. Al Bevilling vil jo høre op, hvis en saadan provisorisk Lovgivning skulde betragtes som Lov. Jeg tror ikke, at der kan være Tale om hverken i den 11te eller 12te Time at forandre Standpunkt, men vi maa hævde, at Folkethinget har en ubetinget Ret til at nægte disse Bevillinger, det vil paa ingen mulig Maade derved overskride den Ret, det har, set fra et hvilket som helst Synspunkt. Og naar Regjeringen saa herefter i en allerunderdanigst Forestilling siger, at det er Folkethingets Skyld, naar der nu herefter bliver udstedt provisoriske Finantslove, maa man sige nei, det er ikke Folkethingets Skyld, det er ene og alene Regjeringens Skyld, det er den, der har Ansvaret. Jeg skal derfor sige, at der ikke fra mit Standpunkt kan være Tale om noget som helst imødekommende Skridt paa disse provisoriske Bevillinger, saalænge Regjeringen siger, at det er Folkethingets Pligt fremtidig at bevilge disse Udgifter, idet jeg hævder, at det ikke er Folkethingets Pligt. Hermed skal jeg slutte.

Clausager: Det var jo uægtelig et høist interessant, haade historisk og militært Foredrag, vi før nylig hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner), men jeg vil dog tilstaa, at

det Interessanteste for mig i det Foredrag var den Kjendsgjerning, at det ærede Medlem, som det synes, utvivlsomt lever i den sangviniske Tro, at det vil lykkes ham i en Haandevending at bibringe Folkethinget en Ovfattelse og en Anskuelse om Befæstningens Nødvendighed for Danmark, som hans ikke saa ældre militære Kolleger i en Narrække dog ikke have været i Stand til, naaget de dog rimeligvis have lagt en ikke ringe Nidskjærhed og Dygtighed i den Henseende for Dagen. Naar det ærede Medlem endvidere tog til Hjelpt haade Sagn og den Slags Ting, saa er det jo ogsaa et Bevis paa hans Tro til, at der endnu kan være Tilbæielighed hos dette Thing til at lade sig overbevise af en hel Del Gammelt, naar det bliver fremdraget paa en passende gemhtlig Maade. Dog skal jeg ikke komme ind paa dette.

Forøvrigt ønsker jeg kun at gjøre et Par Bemærkninger til Krigsministeren angaaende, hvad jeg sagde ved Finantslovens 2den Behandling. Jeg udtalte mig nemlig da med et Par Ord om Indførelsen af de ny Fodfolksgeværer, og Ministeren ytrede i sit Svar, at jeg maatte havde mindre Kjendskab til Laafenes Mechanisme og Indretning o. s. v. Mit Kjendskab dertil er ganske vist ikke stort og bestaar ikke af Andet, end hvad jeg som Militær ligesom saa mange Andre har haft Leilighed til at blive bekendt med. Jeg vil kun gjentage, hvad jeg kortelig udbillede den Gang, at jeg var med som Medlem af Udvalget til at give Stjøn over Remingtongeværernes Indførelse i 1867, og om jeg ikke huffer meget feil, saa var det netop den Gang, at de Sagkyndige rettede den Anke mod Magasingeværerne, der ogsaa den Gang forelaa til Undersøgelse, at de lettere vilde komme i Worden, hvis der ikke anvendtes stor Paapasselighed. Da vi nu i en hel Del Nar have haft Remingtongeværerne og i Virkeligheden alle have været enige om, at det er et godt Gevær, saa synes jeg, at det ikke blot er mindre økonomisk, men at det er et Spørgsmaal, om det ikke ogsaa er mindre heldigt nu at forlade det for at gaa over til et Magasingevær, som maatte, naar Alt kommer til Alt, ikke vijer sig heldigere end det, vi have. Hvad Befæstningssagen iøvrigt angaar, skal jeg kun udtale, at det nok er muligt, at der er mange Militære og ogsaa enkelte andre desforuden, der have den Tro, at, naar vi blot have befæstet, saa vil det i det paakommende Dieblis være en Betryggelse for Landet, ja jeg tror endogsaan nylig at have set paa Trnf, at i Tilfælde af Krig vil Soldaten ikke spørge om, enten